

δμως εὐτυχὴς δὲν ἦτον. "Ο,τι πρᾶγμα δὲν ἐχώρει κατ' εὐχὴν εὐθὺς τὸν δυσηρέσκει καὶ τὸν ἐδυσχέρανε καὶ ἐξήπτε τὴν χολὴν του. "Ενεκα δὲ τούτου τὸν ἄφρησαν ὅλοι οἱ ὑπηρεταὶ αὐτοῦ. Παραπονοούμενος λοιπὸν καὶ ἀγανακτισμένος ὑπῆγεν εἰς γείτονα τινα καὶ τῷ ἀνέφερε τὸ δυστύχημα καὶ τὴν στενοχωρίαν του.

— Μοὶ φαίνεται, εἶπεν ὁ γείτων, ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἀλείψῃς τὸν ἑαυτὸν σου ὀλίγον.

— Νὰ ἀλείψω τὸν ἑαυτὸν μου!

— Μάλιστα καὶ θὰ σοὶ ἐξηγήσω πῶς. Πρὸ ὀλίγου μίαν ἐκ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου θυρῶν ἔτριξε τόσοι ὥστε οὐδεὶς ἤθελε νὰ εἰσέρχεται ἢ ἐξέρχεται δι' αὐτῆς. Ἡμέραν τινα λοιπὸν ἔχρῃσα τοὺς ἀρμούς καὶ στρόφιγγας αὐτῆς καὶ ἀπὸ τότε ἡ θύρα αὕτη εἶναι εἰς συχὴν καὶ εὐχερῇ χρῆσιν ὑπὸ πάντων.

— Τώρα, νομίζεις, ὅτι ἐγὼ ὁμοιάζω τὴν τρίζουσαν σε θύραν! ἐφώνησεν ὁ εὐγενὴς γέρων· ἀλλὰ παρκαλῶ πῶς δύναμαι νὰ ἀλείψω τὸν ἑαυτὸν μου!

— Εὐκόλον τὸ πρᾶγμα, τῷ εἶπεν ὁ γείτων. Ὑπαγε εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ μίσθωσθε ἄλλον ὑπηρετήν, καὶ ἐὰν μὲν καλῶς φέρεται ἐπαινεῖς αὐτόν· ἐὰν δὲ παραβλέπη ἢ λησμονῇ τι μὴ ὀργίζου εὐθὺς, ἀλλ' ἀλείψε τὴν φωνὴν σου καὶ τὰς διαταγὰς σου μὲ τὸ ἔλαιον τῆς ἀγάπης.

Ἐπέστρεψε λοιπὸν οἴκαδε ὁ εὐγενὴς γέρων, καὶ τοῦ λοιποῦ λέγεται ὅτι οὐδεὶς σκληρὸς λόγος δὲν ἤκούετο εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Πᾶσα οἰκογένεια φιάλην μὲ τοιοῦτον πολύτιμον ἔλαιον ὀφείλει νὰ ἔχῃ εἰς χρῆσιν, ἐπεὶδὴ πᾶσαι πειράζονται ἀπὸ τρίζοντά τινα ἀρμόν ἢ στρόφιγγα εἴτε τρόπον ἐρεθιστικὸν εἴτε πνεῦμα ὑνειδιστικὸν, κακότροπον καὶ ἑξάλλον.

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ.

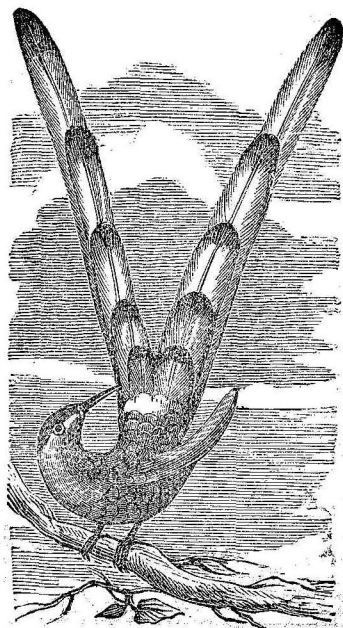
Μὴ ἐντρέπεσθε νὰ ὁμολογῆτε ὅτι εἴχετε πρὶν ἄδικον· ἐπεὶδὴ ἐν τούτῳ ὁμολογεῖτε ὅσα δὲν πρέπει νὰ ἐντρέπησθε, ἤγουν ὅτι τώρα ἔχετε περισσοτέραν κρίσιν ἢ πρότερον νὰ διαβλέπητε τὸ σφάλμα ὑμῶν, περισσοτέραν συνειδήσιν νὰ τὸ συναισθάνησθε, περισσοτέραν ταπεινοφροσύνην νὰ τὸ καθομολογῆτε, καὶ περισσοτέραν χάριν νὰ τὸ ἀποφεύγητε.

(Ἰωάννης Φίστερ.)

ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΦΙΛΟΙ.

Τοὺς ἀληθινοὺς φίλους ἐκλέγετε πάντοτε μετὰ προσοχῆς, καὶ ἔστω ὀλίγος ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν. Μηδέποτε δ' ὥς φίλον ἔχετε τὸν μὴ φοβούμενον τὸν Θεόν, τὸν μὴ κυβερνώμενον πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀληθειῶν τῆς

θρησκείας. Πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἀληθινοὺς φίλους μόνον ἀνοίγετε τὴν καρδίαν ὑμῶν ἄνευ δισταγμοῦ. Μηδὲν μυστικὸν ἀπ' αὐτῶν διαφυλάττετε εἰμὴ τὰ μυστικά τῶν ἄλλων. (Φινελών.)

Η ΜΕΛΙΣΣΙΤΙΣ Σαφφῶ, εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ φυσικοῦ μεγέθους.

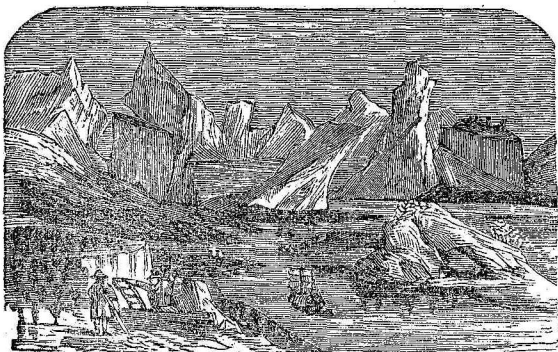
Ἡ Μελισσιτίς εἶναι μικρότατον καὶ ὡραιότατον πτηνόν, τοῦ γένους τῶν Ποικιλανθῶν. Ἡ διαφορὰ μετὰ τῶν Ποικιλανθῶν καὶ τῶν Μελισσιτιδῶν εἶναι ὅτι ἐκεῖναι μὲν ἔχουσι τὸ ῥάμφος τοξοειδές, αὗται δ' εὐθύ· ἀλλ' ὅμως ἀμφότερα κέκτηνται κοινούς τινες χαρακτηρισ· ὡς τὸ μῆκος τοῦ ῥάμφους, τὸ σχῆμα τῆς γλώσσης, τὴν θέσιν τῶν ῥωθῶνων, τῶν ποδῶν τὴν μικρότητα κτλ. Καθὼς τῶν Ποικιλανθῶν, οὕτω καὶ τῶν Μελισσιτιδῶν τὰ χρώματα εἶναι λαμπρά, χρυσίζοντα εἰς τὸ φῶς, καὶ ἀμφοτέρω τὰ γένη ταῦτα εἶναι ἐν Εὐρώπῃ γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα *κολέθρια*.

Σπανιώτατον μετὰ τῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ἐπονομαζόμενον *Σαφφῶ*, ἔνεκα τοῦ σχήματος τῆς οὐρᾶς του, τῆς ὁποίας αἱ δύο ἄκραι παρεμφέρουσι πρὸς τὰς τῆς ἀρχαίας βαρβίτου. Οἱ φυσιολόγοι τὸ ἀπεκάλεσαν οὕτως εἰς μνήμην τῆς βαρβίτου τῆς ἀρχαίας ποιητρίας τῆς Λέσβου.

Τὸ ἄρρεν τοῦ πτηνοῦ τούτου εἶναι πολὺ ὡραιότερον τοῦ θήλεος· ἔχει ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τοῦ τραχήλου του λαμπρόν τι χρῶμα πράσινον ὡς τὸ τοῦ σμαράγδου, ἐκτεινόμενον μέχρι τῆς κοιλίας· εἰς δὲ τὰ πλάγια τοῦ

τραχήλου, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ὠτίον, ὑπάρχει στενὴ τις ταινία χρυσοειδεστέρου πρασίνου. Τὰ ἐπάνω τοῦ σώματος πάλιν εἶναι πράσινα, ἀλλὰ διαφόρου τινὸς χρυσοειδοῦς στιλπνότητος, ὡς μεταλλικῆς. Τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς εἶναι αἰθὰ πορφυροειδῆ, τὰ δὲ τοῦ ὀροσφυίου, γλυκυτάτου τινὸς πορφυροῦ χρώματος. Ἡ οὐρὰ συντίθεται ἐκ δέκα ἐρστροειδῶν πτερῶν ἴσου πλάτους, στρογγύλων εἰς τὰς ἄκρας, ὅπου τὸ χρῶμα μεταβάλλεται εἰς μέλαν. Αἱ πτέρυγες μάλιστα ὑπερβαίνουνσι τὴν βᾶσιν τῆς οὐρᾶς καθ' ἓνα δάκτυλον.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις διὰ λόγων τὸ κάλλος τῶν καὶ διὰ τὴν μικρότητα αὐτῶν χαριεστάτων πτηνῶν τούτων. Εὐρίσκονται μόνον εἰς τὴν Γουϊνὴν καὶ εἰς τὴν Βραζιλίαν, ἀλλ' ὅλα τὰ μουσεῖα κέκτηνται τοιαῦτα, νεκρὰ μὲν, διατηροῦντα δὲ ὅλην τὴν χρωμάτων τὴν λαμπρότητα.

ΛΟΦΟΙ ΤΗΣ ΒΟΧΕΑΣ (ἐν Κίνα.)

Τὸ φυτόν ἀπὸ τὸ ὑποῖον λαμβάνομεν τὸ τέϊ ἢ τσαΐον εἶναι φυτόν αὐτοφυὲς τῆς Κίνας, δύναται ὅμως ν' ἀεξήσῃ εἰς οἰανδήποτε ἄλλην χώραν κειμένην εἰς τὸ αὐτὸ πλάτος μὲ τὰς ἐπαρχίας τῆς Κίνας, εἰς τὰς ὑποίας φέβεται.

Τὸ φυτόν τοῦτο ἀγαπᾷ τοὺς ὕψηλους καὶ ἀνοικτοὺς τόπους, ὅπου ἢ γῆ εἶναι λεπτή καὶ πετρώδης. Ἡ παρούσα εἰκονογραφία παριστᾷ περιοχὴν τινα εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Φοκεῖν.

Τὸ φυτόν τοῦ τσαΐου αὐξάνει εἰς ὕψος πέντε ἕως ἑξὸς ποδῶν — ὁμοιάζει δὲ τὴν κοινῶς λεγομένην μυρτιὰν εἰς τὰ φύλλα καὶ τὸ σχῆμα τοῦ φυτοῦ, ἐν ᾧ τὰ ἄνθη του εἶναι ὅμοια μὲ τὰ ἀγριοτριαντάφυλλα.

Τὸ τσαΐ, τὸ ὑποῖον μεταφέρεται διὰ τοῦ ἐμπορίου εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, δὲν εἶναι τὰ ἄνθη ἀλλὰ τὰ φύλλα, τὰ ὑποῖα συναζόνται ἄφ' οὗ το φυτόν γίνῃ τριῶν ἐτῶν.

Τὰ φύλλα συλλέγονται κατὰ τρεῖς διαφόρους ἐποχάς· ἡ πρώτη συγκομιδὴ δίδει τὸ κάλλιστον εἶδος τοῦ

τσαΐου· ἡ δευτέρα κατωτέρας ποιότητος, ἡ τρίτη ἔτι κατωτέρας καὶ ἡ τετάρτη τὸ εὐθηνότατον.

Τὰ φύλλα ξηραίνονται κατὰ διαφόρους τρόπους, πρῶτον ἐκτίθενται εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ τινα καιρὸν, ἔπειτα τρίβονται μὲ τὰς χεῖρας ὀλίγον, — κατόπιν ρίπτονται εἰς τηγάνια σιδηρᾶ καὶ θερμὰ καὶ ἀνακατώνονται μὲ σάρωμα, ἄφ' οὗ δὲ στριφθῶσι, καθαρίζονται, βάζονται ἐκ νέου εἰς τὰ θερμὰ τηγάνια δι' ὀλίγον καὶ μετὰ τοῦτο πιέζονται εἰς κιθῶτια καὶ ἐξαποστέλλονται εἰς τὸ ἐμπόριον.

Τὸ τσαΐον ἐσθλὸν εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸ 200 περίπου ἐτῶν καὶ ἦτο πολὺ σπάνιον καὶ ἀκριβὲς.

Οἱ Κινέζοι κατασκευάζουσι τὸ τσαΐ των ὡς ἐφεξῆς, βάλλων ὀλίγα φύλλα εἰς ἓν ποτήριον, ἔπειτα ἐπιχύνουσι βραστὸν νερόν, καὶ τότε πίνουν τὸν ζωμὸν χωρὶς ζάχαρι καὶ γάλα.

Τὸ τσαΐ εἶναι ἰδρωτικόν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ θρεπτικόν καὶ δύναται νὰ παραλειφθῇ χωρὶς βλάβην τῆς ὑγείας — εἶναι ὡς καφὸς συνήθεια μᾶλλον παρὰ ἀνάγκη.

ΤΟ ΑΛΗΘΕΣ ΘΕΜΕΛΙΟΝ.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ Βασίλισσα τῆς νήσου Μαδαγάσκαρ, τῆς ὁποίας ὀλίγον πρότερον οἱ κάτοικοι ἦσαν εἰδωλολάτραι, διέταξε τὸν ἀρχιτέκτονα τῆς ἐκ Λονδίνης Ἱεραποστολικῆς Ἑταιρίας νὰ σχεδιάσῃ δι' αὐτὴν ἐκκλησίαν, ἥτις νὰ ἀνεγερθῇ ἐντὸς τοῦ περιβάλου τῶν ἀνακτόρων τῆς. Κατὰ δὲ τὴν 20ὴν τοῦ ἰουλίου τοῦ εἰρημένου ἔτους ὁ θεμέλιος λίθος τῆς ἐκκλησίας ταύτης ἐδελήθη ἔχων ἐγγεγραμμένα τὰ ἐξαίσια γράμματα τάδε, — ὅτι ἡ Βασίλισσα οἰκοδόμησε τὸ κτίριον τοῦτο δι' οἰκίαν προσευχῆς καὶ διὰ ψαλμωδίαν καὶ λατρείαν τοῦ Θεοῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλευόντων καὶ Κυρίου τῶν Κυριευόντων, κατὰ τὴν ἐν ταῖς Ἀγίαις Γραφαῖς λόγον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου, ὅστις ἀποθανὼν διὰ τὰς ἁμαρτίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀνέστη πάλιν διὰ τὴν δικαίωσιν καὶ σωτηρίαν ὅλων τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτὸν καὶ ἀγαπόντων Αὐτόν. Ὅθεν ἡ λιθὴν αὕτη χειρόμητος οἰκοδομῇ κτισθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ ὡς οἶκος προσευκῆς διαμενέτω ἀλύμαντος καὶ ἀκατάστροφος ὑπὸ παντὸς οἴου δῆποτε βασιλείας τῆς χώρας μου ταύτης εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα δὲ τὴν καταστρέψῃ οὗτος τότε βασιλεὺς τῆς χώρας μου ταύτης Μαδαγάσκαρ μὴ ἔστω!

Ο ΑΓΑΘΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ.

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, Ἀνθρωπὸς τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχὼ, καὶ περιέπεσεν